

Heydər Əliyev – Tanrının Azərbaycan xalqına bəxş etdiyi xilaskar

“Onun sevinci də, kədəri də mənim qəlbimdən keçmişdir”

Müsaibimiz Yeni Azərbaycan Partiyası Veteranlar Şurasının sədri Arif Rəhimzadədir

– Arif müəllim, sizinlə əlamətdar bir vaxtda – ümummilli lider Heydər Əliyevin 100 illik yubileyi ərəfəsində görüşürük. Sizinlə müsahibəni qəzetin 10 may nömrəsində verməyi planlaşdırmışıq. Gəlin onda söhbətə təqribən 32 il bundan əvvəl redaksiyamızda olan görüşümüzdən başlayaq. Mən bilərəm, lakin oxucuların da bilməsi üçün soruşmaq istəyirəm: “Xalq qəzeti” redaksiyasına niyə gəlmişdiniz?

– O vaxt mən Ali Sovetin deputatı, həm də yeni yaranmış Milli Məclisdə komissiya sədri idim. Milli Məclisin iclaslarından televiziya da canlı yayımlar, sonradan isə geniş hesabatlar verildiyinə görə, bizi, demək olar ki, hamı tanıyırdı. Redaksiyaya səhər bir qəder ertə gəlmişdim, sizin kabinetin qapısı bağlı idi. İş yoldaşlarınız kabinetlərinə dəvət elədilər. Razılaşmayıb, eyvanda gözləməyi qərara aldım. Az sonra siz gəldiniz, kabinetə keçib söhbətə başladığ...

Hə, redaksiyaya niyə gəlməyimi soruşdunuz. Qoy onda bir qəder ətraflı danışım. Parlament iclaslarından qəzetiniz üçün materialları siz hazırladığınıza görə tez-tez görüşürdük. Üzə demək olmasın, sizin reportaj və hesabatlarınızda kişmə, obyektivlik diqqətimdən yayınmır və dəfələrlə bunu həm özünüdə, həm də qəzetin mərhum redaktoru, deputat həmkarım, professor Tofiq Rüstəmovada demişdim. O vaxtkı qəzetlərdə – bir çoxu ayrı-ayrı partiyaların orqanı idi – mənafeələrinə uyğun gəlməyəndə doğruya yalan, yalana doğru, ağa qara, qarayla ağ deyirdilər. Sizin yazdıqlarınız seçilirdi. Bir neçə dəfə mənim mövqeyimi açıq şəkildə müdafiə etmişdiniz. Mənim mövqeyim deyəndə, bu, həm də həmfikirliyin mövqeyi idi. Onların bir çoxu sadəcə olaraq, fikirlərini açıq deməkdən ehtiyat edirdilər. Çünki siyasi arenada qaydasız mübarizə gedirdi. Respublika rəhbərliyinin ünvanına bir söz deyəndə, nəinki tənqid edildə, hətta yumşaq tərzdə adı bir irad bildirəndə belə səni necə deyərler, “ağ yuyub, qara səridilər”. Çoxu abir-hayasına görə dilinə bilmirdi.

Mən isə susa bilmirdim, hər kəsin nöqsanını üzə deməyi xoşlayırdım. Buna görə dəfələrlə mənə hücumlar etmiş, hədə-qorxular gəlmişdilər. Onlar hakimiyyəti, demək olar ki, zor gücünə qamarlamışdılar. Nəinki səriştesiz, hətta dövlət idarəçiliyindən tamam bixəbər idilər. Təsəvvür edin ki, il az qala yarıya çatmışdı, amma dövlət büdcəsi haqqında qərar qəbul olunmamışdı. Ümumiyyətlə, bildirdilər ki, belə qərar qəbul edilməlidir, ya yox! Verilən məsləhətlərə də qulaq asmırdılar. Hər kəs özü üçün daha çox səhələri, səlahiyyətləri qamarlamaqla məşğul idi. Heç bir-biri ilə də yola getmirdilər. Aralarında ölüm-dirim mübarizəsi gedirdi. Bir çoxunun silahı dəstələri vardı, bir-birinə meydan oxuyurdular. İqtisadiyyat dağılır, fabriklər zavodlar işləmir, respublikada misli görünməmiş inflyasiya gedirdi. Üstəlik də, ölkənin əmlakı dağıdılıb xaricə daşınırdı. Fərsətdən istifadə edən yağdı düşmənlər – Ermənistan hücumu keçib rayon və şəhərlərimizi bir-birinin ardınca işğal edirdi.

Bəli çətin dövərdə biz – bir qrup deputat Ali Sovetin sessiyasının çağırılmasını təklif etdik. Qəbul etmədilər. İclasların bir çoxunda Prezident Əbülfəz Elçibəy də iştirak edirdi. Belə iclasların bir neçəsində söz alıb ölkədəki dözülməz vəziyyəti, təcili həllini gözləyən problemləri diqqətə çatdırdım. Rəhbərliyə xitabən dedim ki, bəlkə də xalqımızı çox sevirsiniz. Lakin ölkəmizin, Vətənin, xalqın bu acınacaqlı günündə ona bir gün əyləyə bilməyəcəksinizsə, bu sevgi nəyə lazımdır? Siz heç istəməmiş də kömək edə bilməyəcəksiniz. Çünki idarəetmədə naşinsiniz, təcürbeniz yoxdur. Təcürbəsi olanları isə yaxına buraxmırsınız... Yerlərdən səslər eşidildirdi: Kimi dəyirsiz? Kimi yaxına buraxmırıq? Cavab verdim: Heydər Əliyev! Bu cavabı güllə kimi dəyirdi onlara, od olub yandırır bəzilərinə...

...Mənim çıxışlarımı AzTV-də yayımlanan parlament xəbərlərindən ya tamam çıxarırdılar, ya xoşlarına gəlməyən hissələrini qayçılayıb atırdılar. “Xalq qəzeti” o vaxt müstəqil çıxırdı, obyektiv materiallar verirdi. Siz də mənim çıxışlarıma geniş yer ayırırdınız. Ona görə də bir neçə dəfə redaksiyada olmuşdum. Həmin gün isə müsahibə vermək üçün gəlmişdim...

– Bəli, müsahibə verdiniz və ertəsi gün qəzetdə dərc olundu. Həmçinin onu da dediniz ki, iki günə Naxçıvana – Heydər Əliyevin görüşünə gedəcəksiniz...

– Doğrudur, iki gün sonra təyyarə ilə Naxçıvana uçdum. Ulu öndər məni öz kabinetində çox böyük səmimiyyətlə qarşıladı. Vəziyyətlə, gördüyümüz işlərlə maraqlandı. Məlumat verdim ki, hazırda komissiyada kolhoz və sovxozlarda isla-

hatlarla bağlı layihələr üzərində işləyirik. Deyərlə tövsiyələr verdi...

Söhbətimiz xeyli uzandı. Arada qapını döyüb nəse soruşanlar da olurdu. Sizin üçün maraqlı olduğuna görə deyirəm. Gedəndə özümle sizin qəzetin parlamentdən verdiyiniz yazılar dərc olunmuş nömrələrini də aparmışdım. Həmin nömrələri vərəqləyəndə: “Bunları oxumuşam, oxumadığım tək cəsin son müsahibədir,” – dedi.

Söhbətin şirin yerində cavan, qaraşın bir oğlan içəri keçib dedi: – Heydər müəllim, qəzetin ilk nömrəsi, demək olar ki, hazırdır, tək cəsin Sizin xeyir-duanız qalıb.

– Mən sizə nə deyim, ay oğul, siz jurnalistsiniz, qəzet buraxmağı yaxşı bilirsiniz. Amma unutmayın ki, siz Yeni Azərbaycan Partiyasının qəzetini buraxırsınız. Bəzi partiyaların orqanları kimi, yüngül-məcəzli yox, bax belə, ağayana qəzet buraxın, – deyib qarşısındakı “Xalq qəzeti”ni göstərdi.

– Sonradan sizin qismətinizə xeyli müddət ulu öndərlə bir yerdə işləmək, onlarla tez-tez təmasda olmaq xoşbəxtliyi düşdü. O, şəxsən sizin üçün kim idi?

– Onun rəhbərliyi altında işləmək mənim üçün, həqiqətən, böyük şans idi. Heydər Əliyevi mən tək cə dövlətin başçısı, xalqın ümummilli lideri kimi deyil, həm də çox yaxın, doğma, əziz bir insan kimi qəbul etmişəm və indi də – o böyük şəxsiyyətin 20 illik cismani ayrılığından sonra da o cür qəbul edirəm. Uğurları, sevinci, kədəri, ağrı-acısı mənə bilavasitə aid olan bir insan kimi. Onun sevinci də, kədəri də mənim qəlbimdən keçmişdir. Ona bu münasibətim hər hansı bir şəxsi amillərlə bağlı deyildi. O, minlərlə soydaşımızla necə yanaşırdısa, mənə də o cür yanaşırdı: hörmətlə, qayğı ilə və yüksək tələbkarlıqla. Odur ki, Heydər Əliyevin tələbkarlığı mənə mənimsəməyə məcbur etmişdi. Onun insanları, bütövlükdə, Azərbaycan xalqının tələbkarlığına mənəvi dəstək vermişdi. Birinci dəfə ümidisizlikdən, mənəvi düşkünlükdən, ikinci dəfə isə cismən və mənən məhv olmaqdandı.

– Bu fikrinizi açıqlaya bilərsinizmi?

– 1969-cü il 10 oktyabrda, respublikada əmin-amanlıq və sakitlik hökm sürürdü. Lakin bu əldə edilmiş sabitlik idi. Narazılıq günü-gündən artırdı. Xidmətlər sahəsində nizamsızlıq baş alıb gedir, əhəlinin həyat səviyyəsi aşağı düşür, məktəb və xəstəxanaların təminatına görə Azərbaycan Ümumittifaq göstəricilərindən geri qalır, iqtisadiyyatda böhran vəziyyəti yaranır... Bütün bunlar respublika rəhbərliyini etimadsızlığa səbəb olurdu. Respublika rəhbərliyinə xoşagəlməz əməlləri, rüşvətxorluğu barədə yayılan şayiələr vəziyyəti daha da gərginləşdirirdi. Hər yerdə söhbət gedirdi ki, Azərbaycanın ali rəhbərlərindən biri alimlik dərəcəsi almaq üçün dissertasiya müdafiə etmək naminə Gədəbəy rayonunun ərazisindəki bəzi torpaq sahələrini Ermənistanla güzəştə getməyi vəd etmiş və yalnız rayon sakinlərinin qətiyyəti nəticəsində torpaqların verilməsindən qarşısını almışdır. Ermənistanın növbəti dəfə ərazi iddiaları irəli sürməsi və Azərbaycan SSR Ali Soveti tərəfindən sərhədlərin dəqiqləşdirilməsinə dair zərərli, güzəştli qərar qəbul edilməsi fonunda bu söhbətlər inandırıcı görünürdü.

1969-cü ilin iyulunda Heydər Əliyev respublikanın rəhbəri seçildi. Bu işə, o, respublika Dövlət Təhlükəsizliyi Komitəsinin sədri vəzifəsindən gəlmişdi. Dövlət Təhlükəsizliyi Komitəsi Sovet dövlətinin hakimiyyət strukturunda son dərəcə vacib bir qurum idi və çox böyük səlahiyyətlərə malik idi. Heydər Əliyev burada sırası əməkdaş kimi fəaliyyətə başlamış, 46 yaşında general rütbəsində həmin komitənin rəhbəri olmuşdu. Bu fakt ona görə əlamətdardır ki, o vaxtlar Sovet İttifaqının ideologiyasında beynəlmillətçilik və xalqların hüquq bərabərliyi bəyan edilsə də, bu vəzifəyə, bir qayda olaraq, milliyəti rus olan şəxslər təyin edilirdi. Heydər Əliyev Azərbaycan Dövlət Təhlükəsizliyi Komitəsinin sədri vəzifəsində çalışıb ilk azərbaycanlı idi.

– Respublika rəhbəri kimi xalq onu necə qəbul etdi?

– Yeni vəzifəyə başladığı andan cəmiyyət tərəfindən prinsipial, qətiyyətli, iradəli və etibarlı bir insan kimi qəbul olundu. O, respublikada vəziyyətə yaxşı bələd idi, qüsurları, ağırlı meqamları aydın təsvir edirdi və yeni vəzifədə fəaliyyətinin ilk günlərindən dövlət orqanlarını və ictimaiyyəti mövcud nöqsanların aradan qaldırılmasına, Azərbaycanın sürətli inkişafının təmin olunmasına cəlb edə bildi.

Azərbaycan SSR-in rəhbəri kimi çalışdığı on üç ildən bir qədar artıq müddətdə

Heydər Əliyev iqtisadiyyatın inkişafında və insanların həyat səviyyəsinin yüksəldilməsində böyük uğurlara nail oldu. Tək cə xaricdə deyil, SSRİ-də də az tanınan Azərbaycan barəsində dinamik inkişaf edən, cəmiyyətin bir çox problemlərini müvafəqiyətlə həll edən qabaqcıl respublika kimi danışımağa başladılar. Bu dəyişikliklərin təşkilatçısı, dünya miqyaslı siyasi xadim kimi Heydər Əliyev barəsində xarici mətbuatda yazılar dərc edilməyə başlandı, Qərbi ölkələrinin analitik mərkəzlərində bu barədə söhbətlər getdi. Biz özümüzdə daha rahat və inamli hiss etməyə başladığ, gözümdə dəyərimiz daha da yüksəldi.

– Amma, Heydər Əliyev İttifaq orqanlarında işləməyə keçdikdən sonra respublikada qazanılmış nailiyyətlər, inkişaf hədəfləri və əvvəlki mövqelər bir-bir əldən getməyə başladı.

– Bəli, insanları narahat edən və cəmiyyətdə qarşıdurma gətirib çıxaran kəskin problemləri həll etmək əvəzinə, respublikanın rəhbərləri daha çox özlərinin rifahı qayğısına qalır, vəzifələrini qoruyub saxlamaq üçün hər şeydə İttifaq rəhbərliyinə yarırdılar.

Azərbaycan dövlət müstəqilliyini bərpə etdikdən sonra, daha doğrusu, ilk illərdə ölkənin qara günləri başladı. Xüsusən, 1992-ci ilin mayında Xalq Cəbhəsi hakimiyyətə gəldikdən sonra iqtisadiyyatda, dövlət idarəçiliyində və siyasətində əsl tənəzzül başladı. Onların birillik fəaliyyəti respublikanı vətəndaş müharibəsinə sürüklədi, suverenliyi və ərazi bütövlüyünün itirilməsi təhlükəsi, hər-cəmlilik və anarxiya ilə üz-üzə qoydu. Azərbaycan dövlətçiliyi üçün bu böhranlı dövrdə xalqın təkidi tələbi və ölkənin o vaxtkı Prezidentinin müraciətləri nəticəsində Heydər Əliyev 1993-cü il iyunun 15-də parlamentin, daha sonra isə respublikanın rəhbəri seçildi.

– Müəyyən müddət onun ətrafında olmaq bir insan kimi Heydər Əliyevin xarakterini, iş üslubunu barədə təəssüratlarınız oxucular üçün maraqlı olardı...

– Heydər Əliyev güclü, iradəli şəxsiyyət və sərt təbii siyasiyyətçi idi. Lakin yüksək mədəniyyəti, dərin biliyi və iti zəkası, ünsiyyət tərzini insanların qəbul etdiyi qərarları, verdiyi göstərişləri və tapşırıqları yerinə yetirməyə məcbur etməkdən daha çox, onların doğru və vacib olmasına inanırdı. Bu və ya digər qərarı qəbul etmədən əvvəl, o, müxtəlif baxışları öyrənir, işə bağlılığı olan hər kəsin öz fikrini söyləməsinə imkan yaradırdı. Qəbul edilən qərarlar, bir qayda olaraq, müzakirənin məntiqinə uyğun gəlirdi. Lakin elə hallar da olurdu ki, bu qərarlar əksəriyyətin fikri ilə ziddiyyət təşkil edir, Heydər Əliyevin rəyi həlledici olurdu. Lakin, bu, amirlik, təslilik və ya başqalarının fikrinə etinasızlıq kimi qəbul edilmirdi. Mülhazirələri tutarlı dəlillərlə dərinəndə əsaslandırması və başqalarını inandırmaq bacarığı sayəsində Heydər Əliyevin rəyi ilə son nəticədə hamı razılaşırdı. Əlbəttə, narazı qalanlar da olurdu. Lakin zaman hər şeyi yerinə qoyur, insanların onun haqqı olduğunu yəqin edirdilər.

– Fikrinizi bir qəder konkretləşdirə bilərsinizmi?

– Məsələn, 1995-ci ildə Konstitusiyaya layihəsinin hazırlanması və müzakirəsi zamanı dövlət dilimizi necə adlandırdıq

məsələsi ortaya çıxmışdı. Adamların böyük bir qrupu, o cümlədən, tanınmış alimlər və yazıçılar hesab edirdilər ki, dilimiz türk dilidir. Heydər Əliyevin əsaslandırılmış, qəti mövqeyi diskussiyanın gedişini müəyyən etdi. Konstitusiyada dövlət dilinin Azərbaycan dili olduğu təsbit edildi. İllər keçəndən sonra az adam tapılar ki, bu qərarın düzgünlüyünə şübhə ilə yanaşsın.

İşdə koleqiallığa və demokratiyaya nə qədər böyük əhəmiyyət versə də, Heydər Əliyev qərarların qəbulu üçün məsuliyyətdən heç vaxt özünü kənara çəkmirdi. Şərait tələb etdikdə isə ən məsul qərarları belə təklifinə qəbul edirdi. Lider, dövlət başçısı üçün son dərəcə zəruri olan bu keyfiyyəti, əfsuslar olsun ki, onun sələflərində yox idi.

– İndi isə Qurtuluş Günü kimi tariximizə düşən hadisəni yada salaq.

– 1993-cü ilin iyun ayı idi. Milli Məclisin iclasında Heydər Əliyevin parlament sədri seçilməsi məsələsi qoyulmuşdu. O, bütün suallara ətraflı cavab verdi. Müzakirə qurtardı, növbə səsvermə proseduruna çatdı. Elə bu vaxt iclasda olan keçmiş müdafiə naziri Rəhim Qaziyev bəyan etdi ki, Gənç cə şəhərindəki vəziyyəti nəzərə almadan (orada onun həmfikiri xeyli sayda hərbi kontingenti özünə tabe etmişdi və hakimiyyəti ələ keçirməyə çalışırdı) və orada olan qüvvələrin tələblərini yerinə yetirmədən bu seçki heç nə verməyəcək və onu keçirmək olmaz. Bu, açıq-aşkar şantaj, Heydər Əliyevə meydan oxumaq idi.

Həmin insanlarla təmas girmək heç də təhlükəsiz deyildi. Bundan bir qədar əvvəl ölkə vəziyyətində iqtidar yaxasını kənara çəkməyi üstün tutmuşdu. Heydər Əliyev R. Qaziyevin dediklərinə məhəl qoymaya bildirdi və bu, səhərinin nəticələrinə heç bir təsir göstərməzdi. Lakin o, dərhal qərar qəbul edərək bildirdi ki, Gənçdə vəziyyətə tanış olmaq üçün 2 saatdan sonra oraya yola düşür. Kütləvi informasiya vasitələrinin nümayəndələri də onunla birlikdə gedə bilərlər. Bu məqsəd üçün ayrılmış avtobus Milli Məclisin yanında gözləyəcəkdi.

Bu, mərdliklə atılmış müdrik bir addım idi. Bundan əvvəl də, sonrakı illərdə də o, çox mürəkkəb vəziyyətlərdə dəfələrlə cəsarət və qətiyyət göstərmiş, ölkənin rifahı naminə fədakarlığa hazır olduğunu nümayiş etdirmişdi.

– Onun xarizması barədə də fikriniz maraqlı olardı.

– Bəli, Heydər Əliyev özünə və ətrafındakılara qarşı tələbkar idi. Qəbul etdiyi qərarların dönmədən yerinə yetirilməsinə çalışırdı. Zabitəli idi, məsuliyyətsizliyə, intizamsızlığa, səhlənkarlığa dözümlü yox idi. Amma bağışlamağı da bacarırdı. Öz fəaliyyətdə yol verməmə, təşəbbüskarlığı boğmur, mütərəqqi ideyaları və hərəkatları dəstəkləyir və həvəsləndirirdi. Qüsurlara və çatışmazlıqlara son dərəcə tənqidi yanaşırdı. Amma hər şeyi qara rəngdə görəndə pessimist deyildi. Öldə edilmiş yaxşı nə varsa hamısına görə ürkədən sevinir və onun bu sevinci insanlara da keçir, onları yaradıcı işə səfərbər edirdi.

Heydər Əliyev son dərəcədə tələbkar rəhbər idi. Bunu respublikadakı vəziyyət də tələb edirdi. O, hər bir problemin müvafiq qərar qəbul olunandanak hərtərəfli müzakirəsini təşkil edirdi. Qəbul edilmiş qərar isə mütləq yerinə yetirilməli idi.

Ancaq onun böyüklüyünü ətraf edən tək biz deyildik... Bəzi xarici müşahidəçilər bu mövqeyi diktatura əlaməti sayırdılar. Həmin müşahidəçilərdən biri Mstislav Rastropoviy ilə söhbət zamanı Azərbaycanda diktatura olduğunu söyləyəndə dünya şöhrətli musiqiçi cavab vermişdi ki, elədir, Heydər Əliyev qanunun diktaturasını bərqərar etmişdir. Heydər Əliyev isə müşahidələrindən birində özü haqqında belə demişdi: Mən demokratiyanın tərəfdarıyam, amma liberalizmdən uzağam.

– Onda xalq üçün qeyri-adi bir əlçatanlıq keyfiyyəti də var idi.

– Bəli, o, insanlar üçün əlçatan, diqqətli və qayğıkeş idi, yaxşılığı yüksək qiymətləndirir və yadımda saxlayırdı. Son dərəcə məşğul olduğuna baxmayaraq, heç vaxt təmasdan qaçmırdı. Bu barədə deyirdi: hətta bilsəm ki, bu insan mənim əleyhimədir, yəni də onunla görüşməkdən imtina etmirəm. Mənim fikrimcə, bu yanaşma tərzini Heydər Əliyevin yuxarıda göstərdiyi keyfiyyətləri – öz qərarlarının və hərəkatlarının düzgünlüyünə inamını, habelə dinləmək və izah etmək bacarığını, hər kəsə səbri, etiraz münasibətini şərtləndirən əsas amildir.

– Necə olurdu ki, onun ətrafındakıların sayı gündən-günə artırdı?

– Heydər Əliyev şəxsiyyətinin çox böyük cazibə qüvvəsi vardı. Demək olar ki, bütün xalq ona məhəbbət bəsləyirdi. Heydər Əliyevin bir müraciəti kifayət idi ki, o, minlərcə insan heç bir hazırlıq görmədən və təşkilatlanmadan qəlbini hökmü ilə küçələrə çıxıb onun siyasətini müdafiə etsin. 1944-cü ilin payızında dövlət çevrilişinə qəhd edildikdə Heydər Əliyevin müraciətinə cavab olaraq on minlərlə Bakı sakini iki saat ərzində Prezident Administrasiyasının binası önünə toplaşaraq, xalqın kimin tərəfində olduğunu qəsdçilərə aşkar şəkildə başa saldı.

Heydər Əliyevin iki dəfə respublikanın rəhbəri olduğu 30 ildən artıq bir dövr Azərbaycanın çoxəsrlik tarixində kiçik bir müddətdir. Lakin bu dövr dövlətçiliyimizin və xalqımızın mənlük süürünün formalaşmasında tarixi bir mərhələ təşkil etmişdir. Ulu öndərin hakimiyyətə birinci gəlişi xalqın həyatında dönüş nöqtəsinə, çiçəklənmə, cəmiyyətdə yeni dünyabaxışının formalaşması, insanların öz qüvvə və imkanlarını dərk etməsi dövrünə çevrilmişdir. Biz naşislik kompleksini hissənə yaxın olan bir vəziyyətdən xilas olduq. 1993-cü ildə Heydər Əliyevin ölkə rəhbərliyinə qayıdışı yenidən əldə edilmiş müstəqilliyimizi, xarici və daxili amillərin təsiri altında dağılmaqda olan dövlətçiliyimizi, bizim hər birimizin və bütövlükdə, millətin şərafət və ləyaqətini xilas etdi. Bu dövrdə demokratik inkişafın əsasları qoyulmaqda, uğurlu iqtisadi siyasət müəyyən edilmiş həyata keçirildi.

– Bu möhtəşəm yubiley ərəfəsində oxucularımıza demək istədikləriniz...

– Azərbaycanın böyük oğlu Heydər Əliyevin xalqımız qarşısındakı misilsiz xidmətləri və parlaq şəxsiyyəti qədirbilən həmvətənlərinin xatirəsində əbədi yaşayacaqdır.

Müsahibəni apardı: Qüdrət PİRİYEYEV, “Xalq qəzeti”